

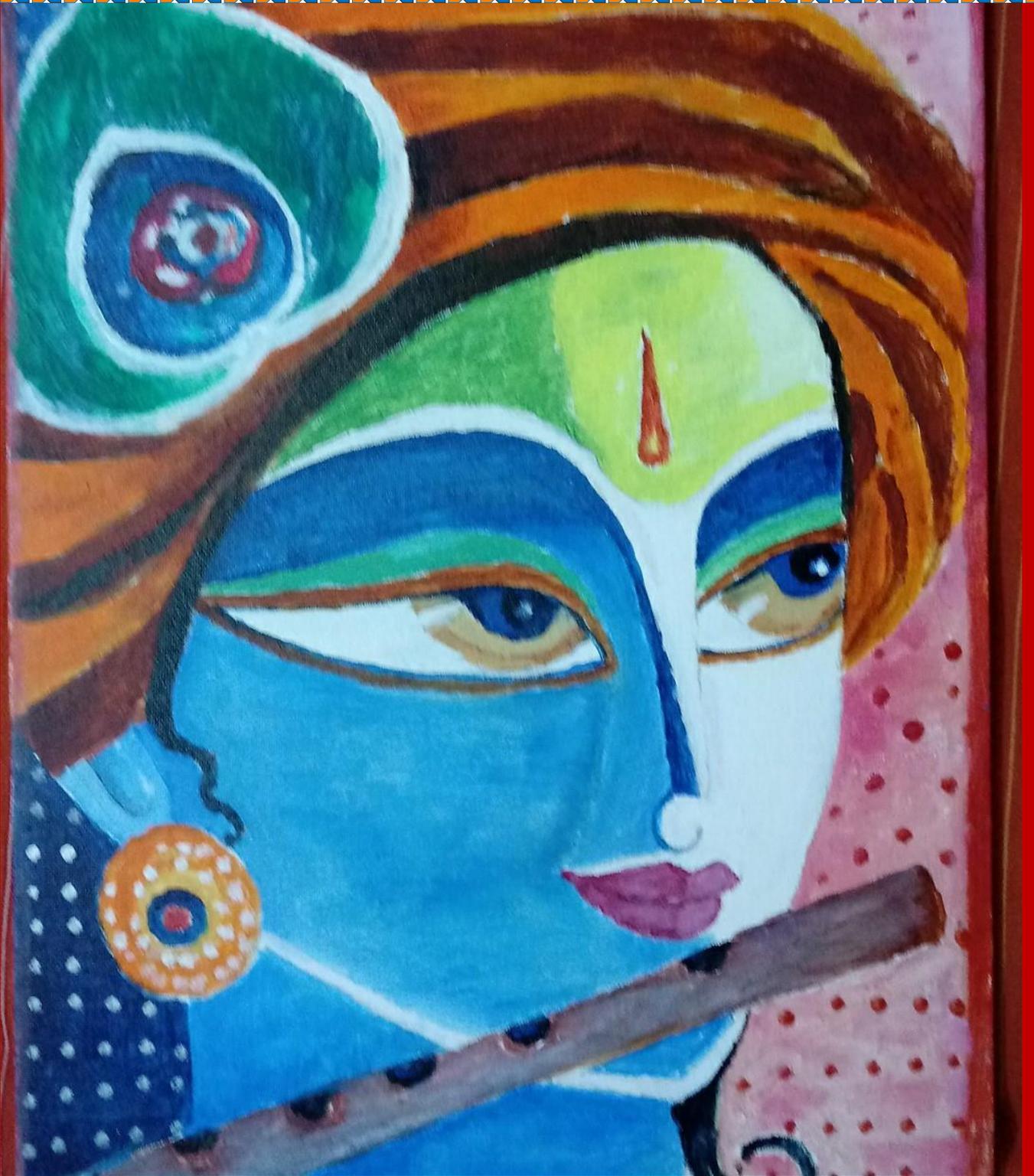

Achaarya Vruksham

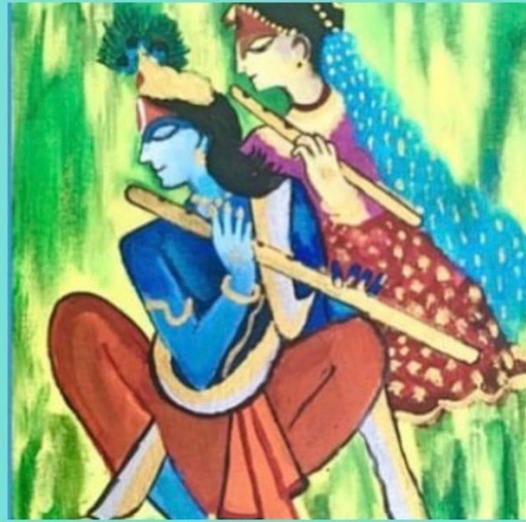
E Monthly of Srirangam Srimath Andavan Asramam, Covai

Sri Jayanthi
Special Supplement 2025

Artwork by Gopalakrishnan, Bangalore

**Hare Rama Hare Rama
Rama Rama Hare Hare
Hare Krishna Hare Krishna
Krishna Krishna Hare Hare**

सुपिच्छगुच्छमस्तकं
सुनादवेणुहस्तकम् ।

हृष्टं मधुरं शिष्टं मधुरं
मधुराधिपतेरखिलं मधुरम् ।

सर्वत्र शिष्टं मधुरं । सर्वत्र शिष्टं मधुरं ।
सर्वत्र शिष्टं मधुरं । सर्वत्र शिष्टं मधुरं ।

The glances are sweet, the smiles are sweet,
everything about the lord of sweetness, Krishna is so sweet.

भजे ब्रजैकमण्डनं समस्तपापखण्डनं
स्वभक्तचित्तरञ्जनं सदैव नन्दनन्दनम् ।
सुपिच्छगुच्छमस्तकं सुनादवेणुहस्तकं
अनङ्गरङ्गसागरं नमामि कृष्णनागरम् ॥१॥

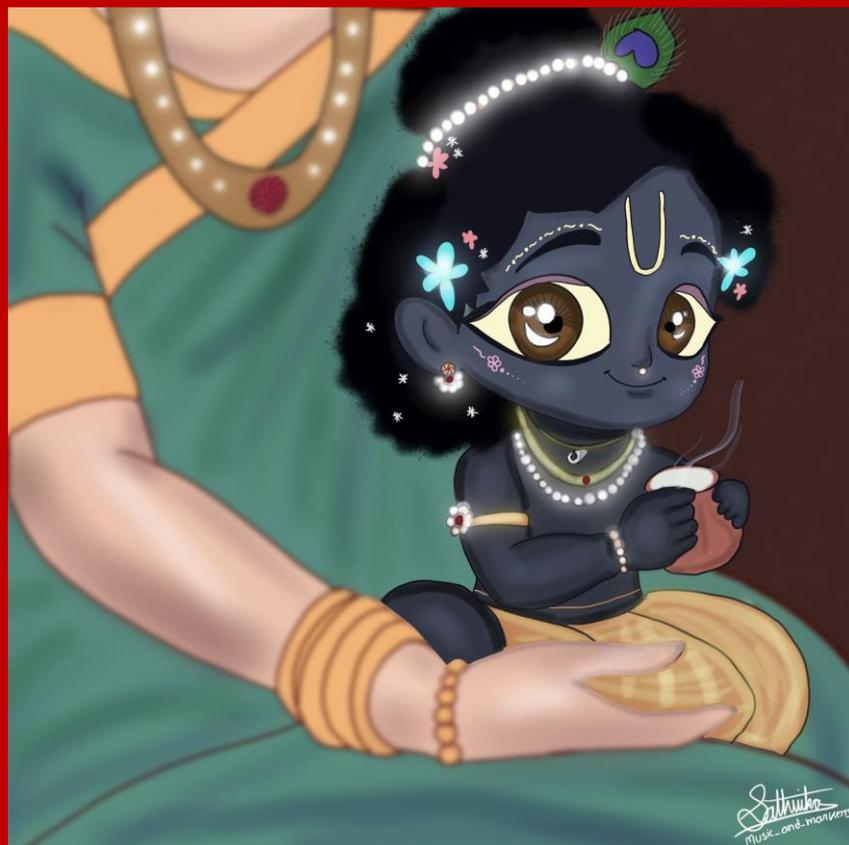

मन्दं हसन्तं प्रभया लसन्तं जनस्य चित्तं सततं हरन्तम् ।
वेणुं नितान्तं मधु वादयन्तं बालं मुकुन्दं मनसा स्मरामि ॥

Krishna Krishna Krishna Krishna

Art work by Sathvika,
19 yrs kid, Bangalore

Sri Jayanthi Special supplement 2025

Inside this issue.....

Topic	Page No.
Krishna's Life: A Journey of Love, Devotion, and Self-Realization	1
Devotion as stated in Srimadh Bhagavad Gita	3
Discovering the Wisdom of Krishna's Teachings- How the Bhagavad Gita Can Change Your Life	6
Krishna, the life & soul of Gokula	8
Kr̥ṣṇakarnāmr̥tam ---- a lyrical masterpiece	10
Select slokas from Krishnakarnamrutham	
Krishnakarnamrutham of Leelasukar---About the author	
The Bhagavad Gita and the Art of Mindfulness- Lessons from Krishna to Arjuna	14
Srimath Bhagavatham-An Introduction	16
Supreme Yet accessible	19
<i>Tamil</i>	
நாரத மஹரிஷியின் ஆசை	21
ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பலராமனும்	22
கிருஷ்ண பக்தி -1	23
திருப்புட்குழி ஸ்ரீகிருஷ்ண தாதாசாரியர்	
கிருஷ்ண பக்தி-2	26
திருப்புட்குழி ஸ்ரீகிருஷ்ண தாதாசாரியர்	
கிருஷ்ணர் வணங்கும் ஆறுபேர் யார்	27
உள்ளம் கவர் கள்வனாக கிருஷ்ணர்	30

Krishna's Life: A Journey of Love, Devotion, and Self-Realization

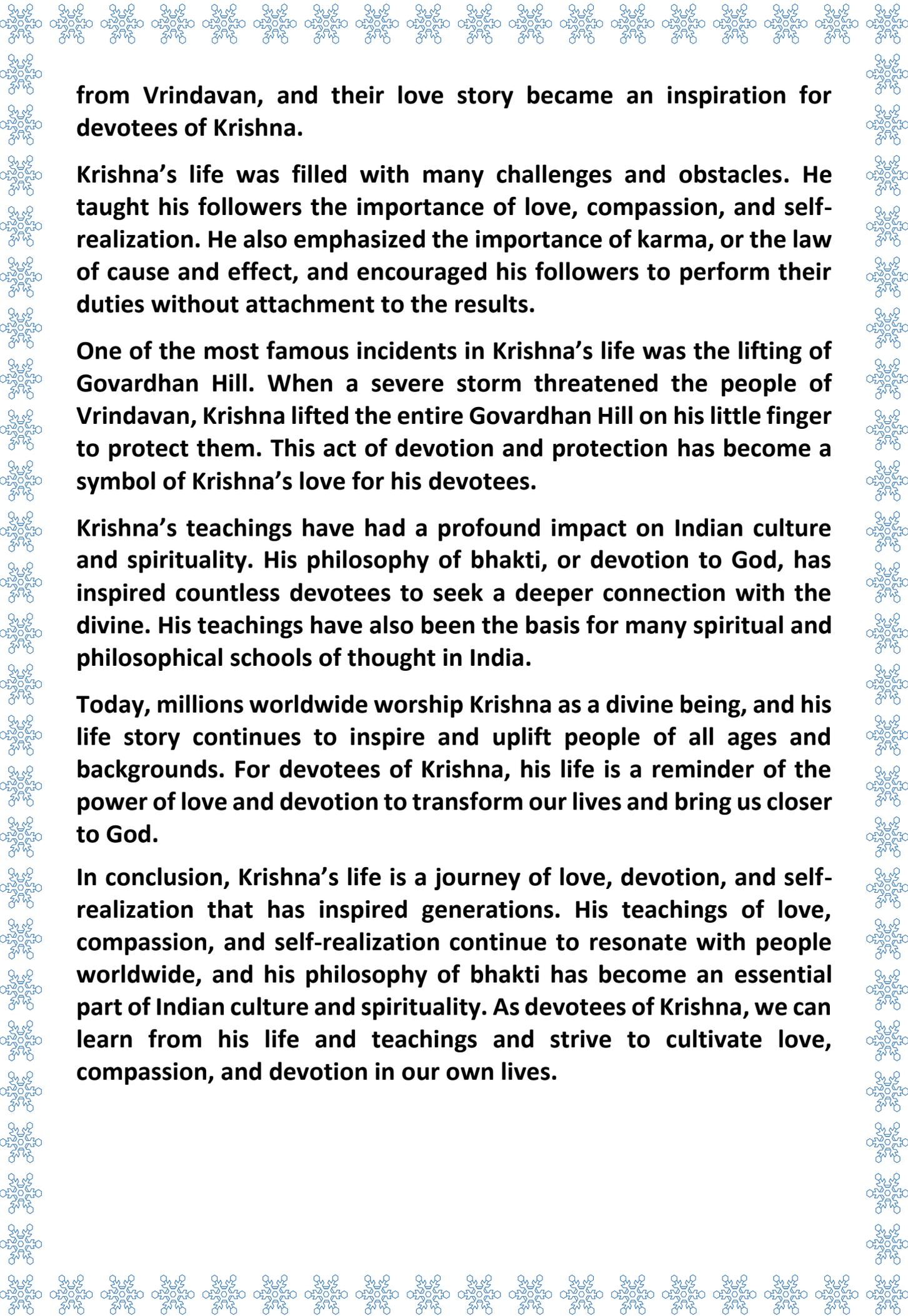

Krishna, the eighth avatar of Vishnu, is one of the most beloved and revered deities in Hinduism. His life story, as told in the epic poem, the Mahabharata, is a journey of love, devotion, and self-realization that has inspired millions of people throughout the ages.

Krishna was born in Mathura, India, over 5,000 years ago to Devaki and Vasudeva, who were imprisoned by Devaki's brother, the evil king Kamsa. Kamsa had been told by a prophecy that Devaki's eighth child would be his undoing, so he imprisoned the couple and killed their first six children. However, when Krishna was born, Vasudeva smuggled him out of the prison and left him with his foster parents, Nanda and Yasoda, in the village of Vrindavan.

Krishna grew up in Vrindavan as a mischievous and playful child whom all the villagers loved. He would steal butter from the villagers' homes and play pranks on his friends. He also had a way with the cows and would often be seen playing his flute while herding them in the fields.

As he grew older, Krishna became a skilled warrior and helped his cousin, Arjuna, in the battle of Kurukshetra, which is recounted in the Bhagavad Gita. He also fell in love with Radha, a cowherd girl

from Vrindavan, and their love story became an inspiration for devotees of Krishna.

Krishna's life was filled with many challenges and obstacles. He taught his followers the importance of love, compassion, and self-realization. He also emphasized the importance of karma, or the law of cause and effect, and encouraged his followers to perform their duties without attachment to the results.

One of the most famous incidents in Krishna's life was the lifting of Govardhan Hill. When a severe storm threatened the people of Vrindavan, Krishna lifted the entire Govardhan Hill on his little finger to protect them. This act of devotion and protection has become a symbol of Krishna's love for his devotees.

Krishna's teachings have had a profound impact on Indian culture and spirituality. His philosophy of bhakti, or devotion to God, has inspired countless devotees to seek a deeper connection with the divine. His teachings have also been the basis for many spiritual and philosophical schools of thought in India.

Today, millions worldwide worship Krishna as a divine being, and his life story continues to inspire and uplift people of all ages and backgrounds. For devotees of Krishna, his life is a reminder of the power of love and devotion to transform our lives and bring us closer to God.

In conclusion, Krishna's life is a journey of love, devotion, and self-realization that has inspired generations. His teachings of love, compassion, and self-realization continue to resonate with people worldwide, and his philosophy of bhakti has become an essential part of Indian culture and spirituality. As devotees of Krishna, we can learn from his life and teachings and strive to cultivate love, compassion, and devotion in our own lives.

DEVOTION AS STATED IN SRIMAD BHAGAVAD GITA.
By Mrs.R. Vaijyanthi. Mumbai.

The main path of inculcating Bhakti in one's heart is the ultimate way of reaching the Divine.

The love of the devotees towards the Divine is spiritual and mutual, as the Divine always comes to help His ardent devotees within a short span of time.

All the boundaries between the Devotees and the external world has to be in the form of prayers, meditation of the Divine continuously and be with harmony with all living beings.

Mahabharata war was pre decided by Sri Krishna. The result of the war also was decided by the Lord . Arjuna saw in the Viswaroopam of the Lord, all beings are destroyed and getting into His body. That is, the result of the war was shown to Arjuna even before the war started. It proved that Sri Krishna decided the result of all actions.

In Chapter 9, Verse 34:

"man-manā bhava mad-bhakto mad-yājī mām namaskuru" -

Sri Krishna says one should always think of Him alone and be devoted to Him . Devotees should worship Him . Devotees should offer their prayers and respect to Him.By following this path , devotees surely will come to Him without fail."

Chapter 12, Verse 2:

"mayy āveśya mano ye mām nitya-yukta upāsate śraddhayā parayopetās te me yuktatamā matāḥ" -

Concentration is very important for the devotees.Sri Krishna says that those who fix their minds firmly on Him, always think of Him and worship and envisioned with the highest faith, are considered by the Supreme Lord to be the most perfect."

Chapter 12, Verse 1:

arjuna uvācha
evam satata-yuktā ye bhaktās tvām paryupāsate
ye chāpy akṣharam avyaktam teṣhām ke yoga-vittamāḥ

"Arjuna said: There are some devotees who are always think of You and some of those devotees who worship the impersonal Brahman are classified to be the best.

Chapter 18, Verse 65:

"man-manā bhava mad-bhakto mad-yājī mām namaskuru | mām evaiśyasi

satyaṁ te pratijāne priyo 'si me ||' - "The Divine Lord, Sri Krishna guides His devotees. Those who always think of Me, be devoted to Me, worship Me, and offer your prayers to Me. Then you will reach Me without fail. I promise you this as you are very dear to Me."

Sri Krishna emphasizes that true devotion (Bhakti) cannot be limited by external factors but is solely based on the purity of one's affection and wholly dedicated mind towards the divine.

By focusing the mind on the Supreme God, thereby offering prayers and actions with whole hearted love and devotion and by surrendering to His Divine will, one can attain freedom or complete liberation and experience the sublime presence of the Divine.

Srimad Bhagavad Gita reveals that even simple offerings made with devout devotion are readily accepted by the Divine Lord. It stresses the truth that sincerity of the mind and heart should be the ultimate and paramount.

Sri Krishna states clearly and with compassion towards His devotees. "Those who fix their mind only onto Me and worship Me with unwavering devotion — such devotees I consider to be the highest among yogis." (12.2)

Lord Krishna states that the supreme devotees are those who permanently

- Fix their minds continuously on Him,
- Worship Him with constant devotion
- Have unwavering faith (shraddhaya parayopetah),
- Are always united with Him in love (nitya-yuktah).

Such devotees, He says, are yuktatamāḥ. They mostly think and are connected and they are perfect in Yog. This establishes that devotion is considered to be as a direct and eternal path to God.

If we seek the omnipresent Lord without Bhakti, He will be in a terrifying form. As the Omnipresent Lord appeared similar to ordinary human being, we should not think that He is like us in many ways. He is the most Powerful, Divine Incarnation and incomparable.

Sri Udayavar advised us that the Lord showed all His Divine qualities like soundaryam, lavanyam, saukumaram and mardhavam at the same time. Soundaryam means every form of the Lord is beautiful. Lavanyam means the appearance in total is as beautiful. Saukumaryam is His image is as soft as a flower, and mardhavam is His nature of withering at the slightest separation of His devotees.

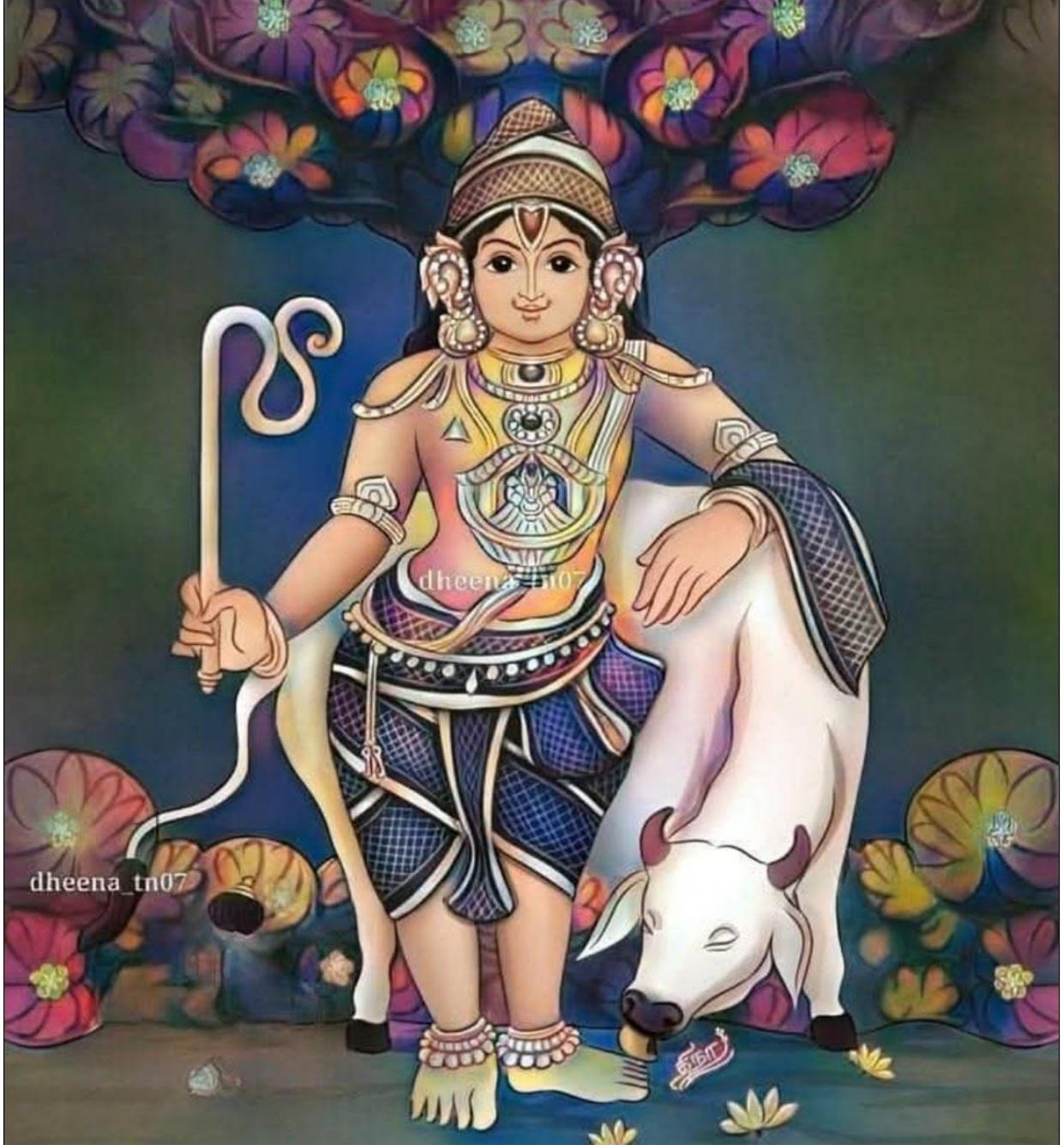
The Lord is disheartened when Bhaktas move away from Him or His devotees are separated from Him. But becomes happy even if a bhakta offer a simple prayer.

Chapter 9, Verse 26:

"patraṁ puṣpaṁ phalaṁ toyam yo me bhaktyā prayacchati tad ahaṁ bhakty-upahṛtam aśnāmi prayatātmanaḥ" - "If one bestowed Me with immense love and with firm devotion a leaf, a flower, fruit, or water, I will surely accept it."

The Supreme Lord Sriman Narayana along with His consort Sri Mahalakshmi is ever compassionate , Enlightening and all powerful and radiant .

Let us offer Sharanagati at the Divine Lotus Feet of the ever Compassionate and Omnipresent Lord Sri Krishna and seek His Divine Grace!

**unniththu maRRoru dheyvam thozhAL avanai
allAI
num ichchai solli num thOL kulaikkap padum
annaimlr!**

**mannap padu maRai vANanai vaN
thuvarApathi
mannanai Eththumin Eththudhalum
thozhudhAdumE**

Discovering the Wisdom of Krishna's Teachings: How the Bhagavad Gita Can Change Your Life

The Bhagavad Gita is one of the most influential and revered texts in Hinduism, and for good reason. This ancient scripture contains profound wisdom to help us navigate life's challenges and find more profound meaning and purpose.

The Bhagavad Gita is a conversation between the warrior Arjuna and his charioteer, the god Krishna, on the eve of a great battle. Arjuna is filled with doubt and uncertainty about his role in the conflict, & Krishna offers relevant guidance and insight to all of us.

One of the Bhagavad Gita's critical teachings is the dharma concept. This Sanskrit term can be translated as "duty" or "righteousness," but it encompasses much more than that. Dharma is the natural order of the universe, the underlying principles that govern all of existence. We must live in harmony with these principles, act according to our true nature, and fulfill our unique purpose in life.

Krishna teaches Arjuna that he must perform his duty as a warrior, not because he desires victory or glory, but because it is his dharma. He reminds Arjuna that all beings are subject to their unique dharma and that it is only by fulfilling this duty that we can find true fulfillment and happiness.

Another important teaching of the Bhagavad Gita is the concept of karma. This is the idea that every action we take has consequences and that we are responsible for the outcomes of our choices. Krishna tells Arjuna that he must act without attachment to the fruits of his actions but with a steadfast commitment to his duty.

He encourages Arjuna to surrender his ego and act according to the divine will.

Krishna's teachings on karma have profound implications for our lives. They remind us that we are not powerless victims of circumstance but that we have the power to shape our destiny through our choices and actions. They also remind us of the importance of integrity and personal responsibility and of the need to act with compassion and empathy towards others.

The Bhagavad Gita also offers insights into the nature of the self and the ultimate reality of the universe. Krishna teaches Arjuna that the true self is infinite and eternal and that it is not subject to birth or death. He explains that the universe is a manifestation of the divine and that all beings are ultimately one with the divine.

These teachings can be transformative for those who are willing to embrace them. They offer a vision of life that is grounded in a deep sense of purpose and meaning and that is infused with a profound sense of connection and unity with all of creation.

Of course, the Bhagavad Gita is not without its challenges. Some of its teachings can be difficult to understand or to reconcile with our modern sensibilities. For example, the concept of caste, which is mentioned in the text, is a source of controversy and debate among scholars and practitioners.

However, it is essential to remember that the Bhagavad Gita is a product of its time and place and that it reflects the cultural and social context in which it was written. At its core, the text offers timeless wisdom that can be applied in any context or era.

If you are interested in exploring the teachings of the Bhagavad Gita, there are many resources available to help you. There are numerous translations and commentaries on the text, as well as classes, workshops, and retreats offered by teachers and organizations around the world.

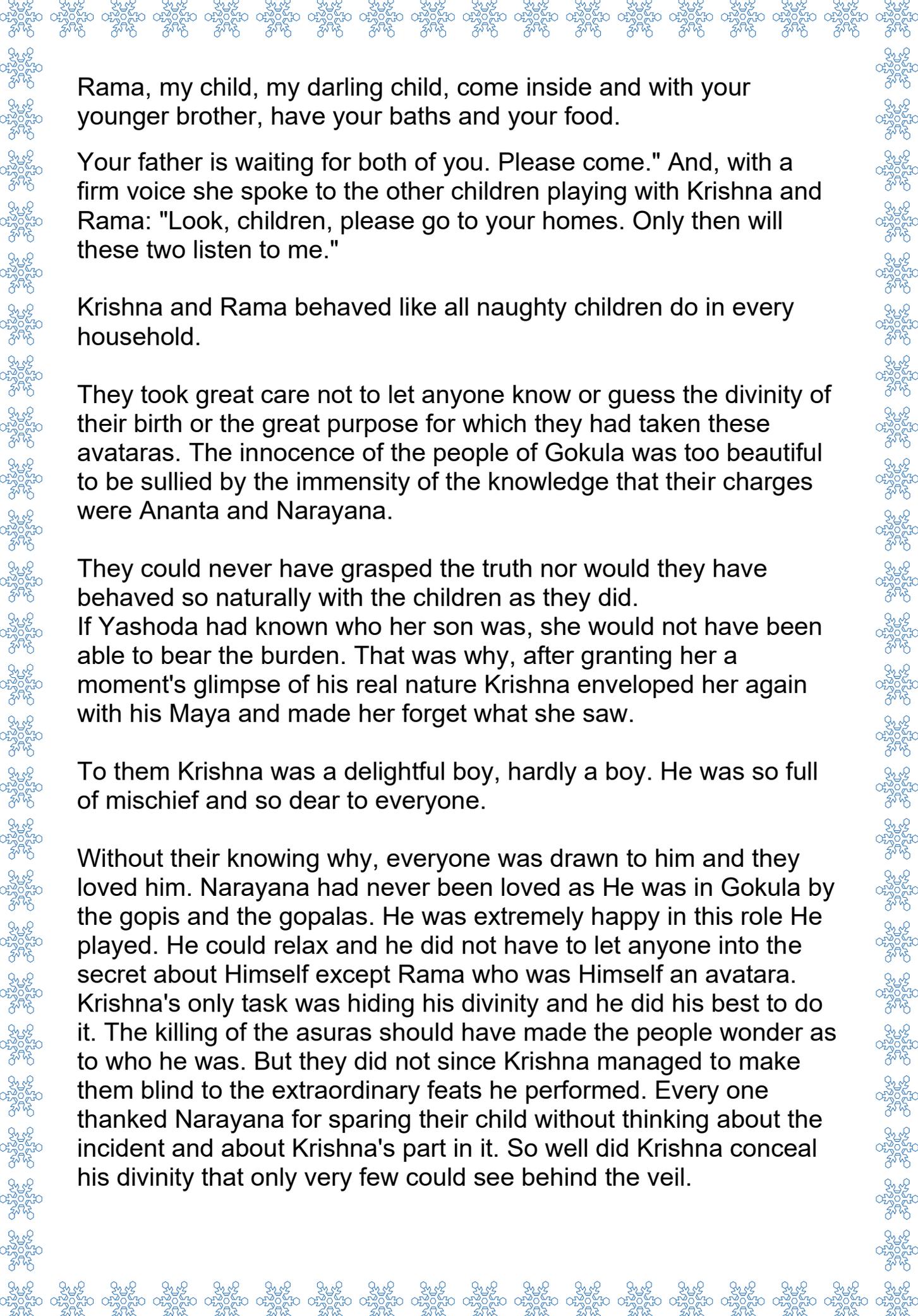
Ultimately, the Bhagavad Gita is a powerful reminder of the potential that lies within each of us. It offers a path to inner peace and fulfillment that is accessible to anyone, regardless of their background or beliefs. By embracing its teachings, we can discover the wisdom of Krishna's words and find a deeper meaning and purpose in our lives.

KRISHNA, THE LIFE AND SOUL OF GOKULA

By Kamala Subramaniam

Krishna was a great favourite of the gopis. He would spend all his time in their houses. He would dance to please them when they asked him to. They would clap their hands and he would turn round and round on his heels like atop and they would all look at his flying hair and lovely necklaces falling on his tiny chest and they would clasp him to their breasts. He would then smile at them and entertain them with his singing. Suddenly one of the gopis would say: "Krishna, go there and bring that pot or vessel or churner for me." Krishna would rush to obey her bidding and clasping the object in his hands he would pretend as though it was too heavy for him and that he was straining under its immense weight. Laying it on the ground he would shake his arms as if to shake off the fatigue caused by the task.

Krishna and Rama would spend hours together playing around in the mud and would never listen to their mothers calling out to them asking them to come in and have their food. One day Rohini called out to Krishna and then to Rama: "Look, you are both so soiled with mud in which you have been playing for so long. Come inside. Rama, today is your janmanakshatra. Come inside. Have a holy bath, both of you since your father wants to perform the rites proper for today. Look at the other boys. They are all dressed. Only you are both still dirty." The boys would not listen and Rohini gave up. She spoke to Yashoda and said: "Sister, only you will be able to make the children come inside and have a bath. I tried, but I could do nothing with them." Yashoda then came out and said: "Krishna! O Krishna! My darling son with lovely eyes like the lotus! Please stop your play. You are both tired out since you have been playing for so long. You do not realise it but you are very hungry. Come inside.

Rama, my child, my darling child, come inside and with your younger brother, have your baths and your food.

Your father is waiting for both of you. Please come." And, with a firm voice she spoke to the other children playing with Krishna and Rama: "Look, children, please go to your homes. Only then will these two listen to me."

Krishna and Rama behaved like all naughty children do in every household.

They took great care not to let anyone know or guess the divinity of their birth or the great purpose for which they had taken these avatars. The innocence of the people of Gokula was too beautiful to be sullied by the immensity of the knowledge that their charges were Ananta and Narayana.

They could never have grasped the truth nor would they have behaved so naturally with the children as they did.

If Yashoda had known who her son was, she would not have been able to bear the burden. That was why, after granting her a moment's glimpse of his real nature Krishna enveloped her again with his Maya and made her forget what she saw.

To them Krishna was a delightful boy, hardly a boy. He was so full of mischief and so dear to everyone.

Without their knowing why, everyone was drawn to him and they loved him. Narayana had never been loved as He was in Gokula by the gopis and the gopalas. He was extremely happy in this role He played. He could relax and he did not have to let anyone into the secret about Himself except Rama who was Himself an avatara. Krishna's only task was hiding his divinity and he did his best to do it. The killing of the asuras should have made the people wonder as to who he was. But they did not since Krishna managed to make them blind to the extraordinary feats he performed. Every one thanked Narayana for sparing their child without thinking about the incident and about Krishna's part in it. So well did Krishna conceal his divinity that only very few could see behind the veil.

Krsnakarṇāmṛtam ---- a lyrical masterpiece

Krsnakarṇāmṛtam is a lyrical masterpiece. It is unsurpassed by any other work in Sanskrit. The famous work of Jayadeva namely Gita Govinda comes only after this great nectar to the ear. This is a household poetry in South India. Till recently every musician used to sing a verse from this Karnamrtam at the gatherings. Such is the influence this has in the public.

This work contains three cantos or adhyāyas with 328 verses set in different metres. Though the whole poem is simply one wild passionate outpouring of the heart in general, we can still see a structure in the development of the thought of the author. In the first canto the superhuman and enchanting beauty of Lord Krsna is visible clearly. The second chapter (canto) deals with the lilas (Divine sports) in Gokula and Vrindavan. By going through this chapter one is totally enraptured by the lilās of the Lord in His childhood and the great teachings in the form of Bhagavad-gita and Uddhava-gītā go to the back of the mind screen. Final adhyaya takes to the transcendental glory and superterrestrial nature of the Lord. Throughout the work the supreme prema bhakti rasa is dominant though here and there other rasas (emotions) too are seen. The subject matter of the work is clearly based on the tenth skanda of Srimad Bhagavata, which itself is a fruit plucked from the tree of Vedas and sweetened by the nectar of Sri Śuka. A reading of this work will remind us of the great

works or stotras of Sankara and Vedānta Deśika. Still this Kṛṣṇakarṇāmṛtam remains unparalleled in sweetness of diction and

loftiness of thought. This is one magnificent outburst of supreme bhakti towards the Lord. There appears no effort in the search of words, construction of the verses, artificial shaping and so on. In fact even the childhood pranks and sports of the Lord too are not arranged in any set pattern. It is simply an outpouring. Each verse is a beautiful flower having the fragrance of the Divine. Each verse is a whole one and perfection in itself. Sometimes a combination of verses at random makes matchless perfection like a beautiful bouquet of flowers. As a whole the work is a fantastic garland of flowers offered to the divine Lord.

The popularity of the work can be due to the various factors but these are evident.

- (i) The subject matter - The child sports of Lord Krsna. This will ravish the ears of everyone in our country;
- (ii) The style of the author The sweetness, melody, simplicity and purity unparalleled by any other work; and
- (iii) The esoteric interpretation of Lord's deeds.

All the three paths karma, bhakti and jñāna find their way in the balalīlās of the Lord as portrayed in this work. The author himself says as 'Upaniṣadarthamulukhalenibaddham (the meaning of the Upaniṣads - the absolute Truth is seen tied in the mortar).

Even in the literature of Karṇāmṛtams we have Śivakarṇāmṛtam, Rāmakarṇāmṛtam, Subramanyakarṇāmṛtam and so on. But none can equal our present Krsnakarṇāmṛtam. This really is ambrosia to the ear in all respects. The work has no match for the sublimity of thought and beauty of sentiments. Many verbal felicities like alliterations, assonances, rhyme, double entendre (śleṣa) beautify the work. It is full of figures of speech which make this a great kāvya. The rasa-dhvani or emotional suggestiveness and ādhyātmika-dhvani or spiritual suggestiveness excel in all of them. According to the author, the best way to forget the body consciousness is to get identified with the Divine by bhakti. Then Lord also will forget his Lordship which will lead to the advaitika Liberation. In verse starting with 'Vikretukamakilagopakanyā' he

says that a cowherd maid going out to sell curd, butter and so on, instead of crying 'There is butter, curd and so on,' being totally absorbed in the Lord, started crying 'Govinda, Damodara and Madhava'. In another verse he refers to the Lord too engrossed in the bhakti of Rādhā fastened a bull to milk instead of a cow. (2.25 Rādhāpunātu).

Though some of the lilas are found in the original text Srimad Bhagavata, we have beautiful episodes like the telling of story of Rama to Lord to make him sleep, giving butter dividing into two, asking Lord to drink milk before Balarama comes so that he can have a long braid, many conversations with gopis and Lord Krsna which are original and are beautiful. Totally this work is one to be pondered over by bhaktas throughout their life time.

Select slokas from Krishnakarnamrutham

Sloka 1.92 (Metre: Anuṣṭubh)

शृङ्गार-रस-सर्वस्वं शिखिपिच्छ-विभूषणम् ।
अङ्गीकृत-नराकारं-आश्रये भुवनाश्रयम् ॥

शृङ्गार-रस-सर्वस्वं - the very incarnation of the sentiment of love;
शिखिपिच्छ-विभूषणम् - who is adorned with peacock feathers;
अङ्गीकृत-नराकारं - who has taken a human form of His own will;
आश्रये । take refuge in; भुवनाश्रयं who is the refuge of all the worlds

I take refuge in Krsna who is the very incarnation of the sentiment of love, who is adorned with peacock feathers, who has taken a human form of His own free will and who is the refuge of all the worlds.

Śloka 2.21 (Metre: Śakkarī)

बृन्दावनदुमतलेषु गवां गणेषु वेदावसान-समयेषु च दृश्यते यत् ।
तद्वेणुनादनपरं शिखिपिच्छचूडं ब्रह्म स्मरामि कमलेक्षणमभ्रनीलम् ॥

बृन्दावन-द्रुम-तलेषु - under the trees in Vrindavan; गवां गणेषु among the herds of cows; वेद-अवसान-समयेषु च - and in the Upaniṣads at the end of the Vedas; दृश्यते यत्- what is seen; तत् – that; वेणुनादनपरं - playing the flute; शिखिपिच्छचूडं with peacock feathers on the head; ब्रह्म - Brahman; स्मरामि - I meditate on; कमल-ईक्षणं with lotuslike eyes; अभ्रनीलं -blue like a cloud

I meditate on that Brahman (supreme Being), blue like a cloud, with lotuslike eyes, who wears peacock feathers on the head, who plays the flute and who is seen under the trees in Vrindavan, in the midst of herds of cows and in the Upaniṣads.

Śloka 2.35 (Metre: Sragvini)

अङ्गनामङ्गनामन्तरे माधवो माधवं माधवं चान्तरेणाङ्गना ।
इत्यमाकल्पिते मण्डले मध्यगःसञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥

अङ्गनां अङ्गनां अन्तरे - between every two damsels; माधवः one Krsna; माधवं माधवं च अन्तरेण - between every two Krsnas; अङ्गना - one damsel; इत्थं – in this manner; आकल्पिते - created; मण्डले - in the circle; मध्यगः standing at the centre; सञ्जगौ - sang (played his flute) beautifully; वेणुना with his flute; देवकीनन्दनः - the son of Devaki -

Standing at the centre of the circle formed by one Krsna between every two damsels and one damsel between every two Krsnas, Krsna brought forth beautiful songs from His flute.

**KRISHNAAKARNAAMRTAM OF LEELASUKAR
ABOUT THE AUTHOR**

The name of the author of this slokam is Bilavamangala and he acquired the name Leelasuka because of his becoming immersed in the leela of Krishna and describing it in detail like Sukabrahmarshi. He was born in Kerala and lived in the 13th century. He was infatuated with a courtesan named Chintamani in his early years and one day seeing his obsession with his love for her, she told him that if he had placed even one thousandth part of his love for her in the Lord he could become liberated. This, by the divine will of the Lord transformed his life in a moment and he became a great devotee.

The Bhagavad Gita and the Art of Mindfulness: Lessons from Krishna to Arjuna

The Bhagavad Gita is an ancient Indian text that people have revered for centuries. It is a part of the larger epic Mahabharata. It is considered by many to be one of the most essential texts in Hinduism. The text contains a conversation between the warrior Arjuna and his charioteer, Lord Krishna.

Arjuna was on the battlefield, facing his enemies and was filled with doubts and fears. He was hesitant to fight and was on the verge of giving up. Then, Lord Krishna gave him a series of teachings that are still relevant today. The Bhagavad Gita is a treasure trove of wisdom that can teach us a lot about mindfulness and living a more fulfilling life.

One of the Bhagavad Gita's fundamental teachings is the importance of mindfulness. Mindfulness is being fully present at the moment without judgment or distraction. It is a practice that can help us to live a more peaceful and fulfilling life.

Krishna teaches Arjuna that the mind is the cause of both bondage and liberation. When the mind is uncontrolled, it can lead to negative thoughts and actions. But when the mind is controlled, it can lead to liberation and freedom. Krishna teaches Arjuna that the path to controlling the mind is through meditation and mindfulness.

In the Bhagavad Gita, Krishna teaches Arjuna about the three gunas, or qualities of nature – sattva, rajas, and tamas. Sattva is the quality of purity, goodness, and clarity. Rajas is the quality of passion, activity, and restlessness. Tamas is the quality of darkness, ignorance, and inertia.

Krishna teaches Arjuna that the gunas are present in all of us and that we must strive to balance the three qualities. We need the quality of sattva to cultivate mindfulness and clarity. We need the quality of rajas to take action and pursue our goals. And we need the quality of tamas to rest and rejuvenate.

Krishna also teaches Arjuna about the importance of detachment. Detachment does not mean that we should not care about the world, but rather that we should not be attached to the fruits of our actions. When we are attached to the outcome of our actions, we can become trapped in a cycle of desire and suffering.

Krishna teaches Arjuna to focus on her duty without worrying about the outcome. When we do our duty with a sense of detachment, we can find peace and fulfilment, even amid chaos.

Another important teaching of the Bhagavad Gita is the concept of karma. Karma is the law of cause and effect – every action we take will have consequences. Krishna teaches Arjuna that we are responsible for our actions and should strive to act according to dharma, or right action.

Krishna teaches Arjuna that we should act without attachment to the fruit of our actions. When we act by dharma, we can create positive karma, leading to a more fulfilling life.

The Bhagavad Gita also teaches us about the importance of surrender. Surrender does not mean giving up but rather letting go of our ego and trusting in a higher power. Krishna teaches Arjuna that we should surrender to the divine will and trust that everything will work out.

In conclusion, the Bhagavad Gita is a timeless text that can teach us much about mindfulness and how to live a more fulfilling life. The teachings of Krishna to Arjuna are still relevant today. They can help us to cultivate a sense of peace and clarity in our lives. Practising mindfulness, detachment, and surrender can create positive karma and live a life of purpose and fulfilment.

Srimath Bhagavatham-An Intro

Kamala Subramaniam, Bhavan's Publication

The *Bhagavata Purana* is made up of ten sections. The first is called *sarga*.

It comprises the creation of the universe, the *mahat* and *aham tattvas*, and the *tanmatras*. The manifestation of the *Virat Purusha*; the creation of living and non-living beings by Brahma, Hiranyagarbha, is called *visarga*.

The establishment of each created being in its proper place by the Lord is called *utkarsha*. His Grace which is infinite towards his Bhaktas and which protects them goes by the name *poshana*. The narration of the different periods of time started by different Manus is manvantara. The *vasanas* following the *karmas* performed in the previous *janma* are called *oothi*. The stories about the Lord and his avatars are collectively named *ishakatha*.

The merging of the *jivatma* with the *paramatma* after the *yoganidra* is called *nirodha* and the casting away of the objects of enjoyment and even the desire for them which is naturally followed by *atman* becoming one with the Brahma is called *mukti*. *Aabhasa* which is creation and *nirodha* which is the merging back at the end of Time are all caused by the ONE which is Eternal: which has no beginning and no end and which cannot be described by words: that is called *aashraya*. He is the refuge of everything in the Universe. The aim of every aspirant is to reach this *aashraya* and become one with Him. This is the purpose of all tapas, of all *yogas* and THAT is the one Truth to be realised.

I have enumerated the many sections of the *Bhagavata Purana* in such detail to make the reader understand how complex it is and I hope I will be forgiven when I say that I found it almost impossible to handle all of it.

I decided to take up one of these sections: *Ishakatha*, touching on the others here and there. The story of Creation has been related in different places and in different forms. The foremost of them is when Brahma relates it to Narada. Lord Narayana Himself had explained it to Brahma and that is the first version of *visarga*. Another is when Maitreya learns it from Parasara. Originally Adishesha or Ananta is said to have taught this to Sanatkumara. Sankhyayana learnt it from Sanatkumara and taught this to Brihaspati. Brihaspati passed it on to Parasara from whom Maitreya learnt it and, in his turn, taught this to Vidura.

I have tried to begin at the very beginning and find my way through the confusing, distracting and, at the same time, fascinating wilderness called *Bhagavatam*.

Barring the *Purushasukta* which occurs again and again throughout the Purana like the refrain of a song or like the hypnotic drone of the *tanpura* in a musical concert, I must draw the reader's attention to some beautiful stotras. The first of them is the adoration of Krishna by Kunti where she says: *Vipadah Santunah Shashvatah*—May misfortunate visit us continuously.

There is the worship of Narayana by the child Dhruva and later, the words spoken by the other child Prahlada in praise of the Lord in the form of Narasimha.

One of the most beautiful passages in the Purana is the long conversation between Krishna and Uddhava at almost the end of the book. Part of it I had to place in the end since it seemed likely to tire the reader at the first reading. This conversation is almost a re-casting of the *Bhagavad Gita*.

However, I have taken special care not to condense the *Avadhuta Gita* which is sublime. As for the tenth canto which deals entirely with Krishna's childhood I have not omitted anything. It is not

possible to be anything but emotional when one goes through this particular canto. As for the esoteric significance of several controversial incidents in the tenth canto, I have not ventured into that field. My work has been just the narration of the incidents. Kapila Vasudeva's teachings to his mother Devahuti are in the main book. But the Sankhya on which Kapila has elaborated has been placed in the end since it is quite tough. I have tried to elucidate it but I do not know how far I have been successful in the attempt. The glossary has been compiled with great care. It has become quite voluminous but it is essential that the meanings of the words should be given or else, for those not quite familiar with the phraseology of the Purana, it will not be very easy to follow the narrative.

In spite of these many shortcomings the book may, I hope, be accepted by the discerning readers who will be tolerant enough to overlook the lapses.

It goes without saying that this is not a literal translation but an attempt to relate the story of the Lord, of Narayana, and the many forms he donned to establish Dharma on the earth. Twenty-six is the number of which Kalki is yet to happen. *Krishnavatara* is the *Poornavatara* and to lead the thoughts of the readers towards these many appearances of the Lord has been my desire and if the youngsters who read this book become interested enough in the Purana to try and read it in the original, my purpose will be served.

Supreme Yet accessible

There are several verses in The Bhagavad Gita where Brahman is delineated as the object of the devotee's intense love and meditation;

(i) योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥

(ii) मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि युक्तवैवमात्मानं मत्परायणः ॥

(iii) मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।
निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥

(iv) अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्तुं धनञ्जय ॥

a. The one who worships Me with the mind focussed on Me is better than those who seek to realise their own selves. I consider such a devotee as one correctly attuned to following the right means.

b. Focus your mind on Me, be devoted to Me, worship Me and make obeisance to Me - thus attaching yourselves to Me and entirely depending on Me, you shall reach Me.

c. Fix your mind on Me and meditate on Me; establish your intellect in Me alone; thereafter you will abide solely in Me without any return; there is no doubt whatsoever.

d) If you cannot steadily fix the mind on Me, then seek to reach Me by repeated practice of meditating on My infinite qualities. (Sri Bhagavad Gita : 6-47, 9-34, 12 – 8, 12-9)

(Excerpts from Divine Sovereignty & Our freedom by Neduntheru Kannan)

நாரத மஹரிஷியின் ஆசை

க்ருஷ்ணனுக்கு எட்டு பட்ட மஹர்ஷிகள். தவிர, பதினாறாயிரம் பத்நிகள். க்ருஷேஷு த்வயஷ்டஸாஹஸ்ரம் என்றபடி, த்வாரகையில் ராஜவீதியில் இரட்டை வாடைகளில் இவர்களுக்குத் திருமாளிகைகள். 'இவ்வளவு பத்நிகளோடு க்ருஷ்ணன் எப்படி இருக்கிறான் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்' என்று நாரத மஹர்ஷிக்கு ஆசை உண்டாயிற்று. அதற்காக ஒரு நாள் அவர் தம்முடைய மற்றக் கார்யங்களை விட்டுக் க்ருஷ்ணனது இருப்பிடத்திற்கு வந்து பார்க்கத் தொடங்கினார்.

முதல் திருமாளிகையில் நாரதர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பார்த்தார். ஸூர்யோதய ஸமயம். அப்பொழுது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸந்த்யாவந்தநம் பண்ணி ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவனது பத்நி நாரதருக்கு ஆஸநம் கொடுத்து எழுந்தருளியிருக்கும்படிச் சொன்னார். "ஸந்த்யாவந்தநம் முடியட்டும்; போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, நாரத முநிவர் அடுத்த திருமாளிகைக்குப் போனார். அங்கே க்ருஷ்ணன் ஓளபாஸநத்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். பத்நி தண்டுலத்தை அரிசியைக் கொடுக்கிறார். "இதோ வந்துவிட்டேன்" என்று சொல்லிவிட்டு முநிவர் அடுத்த திருமாளிகைக்குப் போனார். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், "நாரத மஹர்ஷியே, வாரும், ஸ்வாகதம்" என்றான்.

அங்கிருந்து மற்றொருத்தியின் மாளிகைக்குப் போனார். அங்கே க்ருஷ்ணனும் அவருடைய பத்நியும் நாரதரைக் கண்டதும் ஸேவித்து அவரை வரவேற்றார்கள். அதற்கு அடுத்த திருமாளிகைக்குப் போனார் நாரதர். அங்கு ஸ்ரீ கண்ணன் ஒரு குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு பத்நியுடன் குலாவிக்கொண்டிருந்தான். வேறு ஒரு திருமாளிகைக்குச் சென்றார். அங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் திருவாராதநம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். பத்நி தூபம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படி எந்தத் திருமாளிகைக்குப் போய்ப் பார்த்தாலும் க்ருஷ்ணன் பத்நியோடு ஏதாவது ஒரு கார்யத்தைச் செய்துகொண்டே இருக்கிறான்.

நாரதருக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை, வாசலில் ஒரு மரத்தடியில் நின்றார். அங்கு அப்பொழுது ஒரு வெளிச்சம் தோன்றியது. பதினாறாயிரம் மாளிகைகளிலிருந்து பதினாறாயிரம் க்ருஷ்ணன் ராஜாலங்காரத்தோடு வெளியில் கிளம்பி ஓர் அரண்மனைக்குள் போய் ஒரே க்ருஷ்ணனாகப் பீடத்தில் உட்கார்ந்து விசாரித்துவிட்டு, ஒருத்தனாகவே வெளியில் வந்து பதினாயிரம் பதினாறாயிரம் நூறாயிரமாகி ஒவ்வொரு க்ருஹத்திலும் நுழைந்தான் க்ருஷ்ணன். இதைக் கண்டு நாரதர் ப்ரமித்துப் போனார்.

அப்படிப்பட்ட மாயனை - க்ருஷ்ணனைப் பூஜிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பலராமனும்

"மஹாபக்தனான ஜநக மஹாராஜன் செய்துகொண்டிருந்த மஹாயாகத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணவே ஸ்வாஹா என்று சொல்லிப் பண்ணுகிற பதார்த்தத்தை (ஹவிஸ்ஸை)த் தானே நேரில் வந்து வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி எழுந்தருளினவன் போல், நல்ல ஸமயத்தில் மிதிலைக்கு வந்தான் ஸ்ரீ ராமன். ஜநக மஹாராஜன் பண்ணுகிற யாகமோ தன் குமாரத்தியான ஸீதையின் கல்யாணத்தைப் பலனாக உத்தேசித்துப் பண்ணுகிற யாகம். எத்தனையோ விதமான சிந்தை ஜநகனுக்கு. பெண்ணுக்கோ பர்த்தாவுடன் இருக்க வேண்டிய தலை வந்துவிட்டது. பெண்ணழகைக் கண்டு ஆசைப்படுகிற ராஜகுமாரர்கள் அதிகம். சில ராக்ஷஸர்களும் ஸீதையின் அழகைக் கண்டு போட்டியிடுகிறார்கள். ஸீதையின் மாஹாத்மயம் அறிந்த ஜநகர், இவளுக்கு அநுரூபமான பர்த்தா கிடைக்கவேண்டுமே என்று நினைத்து, சிந்தா ஸாகரத்தில் கரையேற வழி தெரியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர், ஸீதைக்கு அநுரூபமான பர்த்தா கிடைக்க வேண்டும் என்று யாகம் செய்துகொண்டு இருந்த ஸமயத்தில், 'நானேதான் யாகம் செய்துகொண்டு இருந்த ஸமயத்தில், நானதான அவளுக்கு ஸம்மான பர்த்தா; கவலை வேண்டாம்' என்று பலன் கொடுக்க வந்தவன் போல் வந்தான் ஸ்ரீராமசந்திரன்.

"ஜநக மஹாராஜனும் பரம ஸந்துஷ்டனாக ஆகி, வளிஷ்ட விஸ்வாமித்ரர்களுடைய நியமநத்தினால், ரகுசுவ திலகனான ராமபத்ரனுக்கு ஸீதையை ஸமர்ப்பித்து நிர்ப்பரனானான். ஸ்ரீ ராமனும் திருவுள்ளம்பற்றி ஸீதையின் கைத்தலம் பற்றினான். மாஸ்தர்ப்படி மாங்கல்யத்தை ஸீதைக்குக் கட்டினான். ஹோமங்கள் நடக்கின்றன. லாஜைர் ஜுஹோதி என்கிறபடி லாஜஹோமம் நடக்கிறது. ஸீதை கையால்தானே பொரியை ராமனிடத்தில் கொடுக்க வேண்டும் ? ஆமாம். ஸீதையின் கையில் யார் பொரியைக் கொடுக்க வேண்டும் ? சொல்லுங்கள். ஸீதையின் தமையனோ தம்பியோதானே பொரியை எடுத்து ஸீதையின் கையில் கொடுக்க வேண்டும் ? அந்தமாதிரி கொடுப்பதற்கு உடன்பிறந்த தமையன்கள் இல்லை. யாரையோ 'தம்பி' என்று அழைத்துக் கொடுக்கச் சொன்னார்கள். ஸ்ரீ ராமனுக்கு எவ்வளவு ஸந்தோஷம் இருந்தபோதிலும், 'நமக்குச் சொந்தமாக ஒரு மைத்துனன் இல்லையே ?' என்று ஒரு குறை தோன்றிற்று. அந்தக் குறையை இந்த அவதாரத்தில் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உன் தமையனை எப்பொழுதும் விடாமல் கூடவே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

கிருஷ்ண பக்தி -1

திருப்புட்குழி ஸ்ரீகிருஷ்ண தாதாசாரியர்

நம்மாழ்வார்:

காண்பதெல்லாம் கண்ணனே என்று கூறும்படி கண்ணன் மீது பக்தி கொண்டவர் நம்மாழ்வார் . எங்கும் உள்ள கண்ணன்; கண்ணன் அல்லால் தெய்வம் இல்லை; கண்ணன் அல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண் என்றெல்லாம் உபதேசித்துள்ளதைக் காண்க. திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசுரங்களுமே கண்ணனைப் பற்றியதே என்று பணிப்பர் பெரியோர்.

உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம்
கண்ணன் எம்பெருமானென்றென்றே கண்கள் நீர்மல்கி

இருப்பதே ஆழ்வாரின் அநுபவம். அதாவது உண்ண வேண்டிய அன்னம், அருந்த வேண்டிய தீர்த்தம், மெல்லப்பட வேண்டிய தாம்பூலம் ஆகிய தாரக, போஷக, போக்யங்கள் யாவும் பரமாத்மாவான கண்ணனே என்று நினைத்து அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கண்களில் நீரைப் பெருக்குவாராம் ஆழ்வார். இவ்வகையில் வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: என்ற கீதாசார்யன் வாக்கின்படி, எல்லாம் கண்ணனே என்று சிந்தித்துச் செயல்படும் (காண்பதற்கு அரிதான) மஹாத்மாவாகத் திகழ்ந்தார். அதனால்தான் ஸ்ரீபராசரபட்டரும், நம்மாழ்வாரை கிருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வம் என்று புகழ்ந்தார்.

ஆண்டாள்: வேயர் குலக்கொடியான ஆண்டாளுக்குத் தான் கிருஷ்ணாவதார காலத்தில் பிறக்கவில்லையே என்ற பெரிய குறை இருந்ததாம். அதை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையே ஆயர்பாடியாகவும் அங்கு ஸேவை தரும் வடபத்ரசாயியைக் கண்ணனாகவும், தன்னையும் தன் தோழிகளையும் ஆயர்குலப் பெண்களாகவும் பாவித்து பக்தி ரஸம் மிக்க திருப்பாவையை இயற்றி கண்ணனின் லீலைகளை அநுபவித்தான். காமனைப் பயந்த காளையாம் கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வத்தைக் காதலித்த ஆண்டாள் அவனை அடைய விரும்பி நாச்சியார் திருமொழியில், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழ்கில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே!" ஆதலால் நீ என்னைக் கண்ணனுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்று அவனைக் குறித்து நோன்பு நோற்கிறாள். காதல் வயப்பட்ட ஆண்டாளின் உடல் மெலிந்து கைகளில் அணியும் வளையல்கள் நழுவி கீழே விழுகின்றன. ஒருநாள் வாரணமாயிரம் சூழவலம் செய்து... மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத கண்ணன் தன்னை மணந்து கொள்வதுபோல் ஓர் கனவும் காண்கிறாள். பின் காதல் அதிகரித்து தன் விரக நோயைத் தீர்க்க,

கண்ணன் தன் வீரத்தைக் காட்டி அனைவரையும் மகிழ்வித்த வட மதுரை, ஆய்ப்பாடி, காளியனுச்சியில் நடமாடிய பொய்கை, துவாரபதி போன்ற இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி உறவினரை வேண்டுகிறாள். தன் காதல் நோய் தீர கண்ணன் அணிந்த பீதாம்பரம், துளசி, வனமாலை போன்றவற்றை கொண்டு வந்து தனக்கு அணிவிக்குமாறு இறைஞ்சுகிறாள்.

ஆச்ரிதர்களின் துன்பத்தைத் துடைக்கும் கண்ணன், ஆண்டாளின் துன்பம் தீரும்படி அவள் கண் எதிரே ஸேவை ஸாதிக்கிறான். எவ்வாறெனில் பலதேவர்க்கோர் கீழ்க்கன்றாய் ஏலாப்பொய்களுரைப்பானாய் ப்ருந்தாவனத்தில் தான் நிகழ்த்திய லீலைகளை காணும்படிச் செய்தான்.

ஆண்டாள் தன் கிருஷ்ண பக்தியால் சூடிக்களைந்த பூமாலையையும், பாமாலையையும் அர்ப்பணித்து அரங்கனையே மணம் புரிந்து கோதை நாச்சியாரானாள்.

கிருஷ்ண பக்தி-2

திருப்புட்குழி ஸ்ரீகிருஷ்ண தாதாசாரியர்

நம்மாழ்வார்: காண்பதெல்லாம் கண்ணனே என்று கூறும்படி கண்ணன் மீது காதல் கொண்டவர் நம்மாழ்வார். எங்கும் உள்ள கண்ணன்" ; கண்ணன் அல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண் என்றெல்லாம் உபதேசித்துள்ளதைக் காண்க. திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசுரங்களுமே கண்ணனைப் பற்றியதே என்று பணிப்பர் பெரியோர்.

உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமானென்றே கண்கள் நீர்மல்கி

இருப்பதே ஆழ்வாரின் அநுபவம். அதாவது உண்ண வேண்டிய அன்னம், அருந்த வேண்டிய தீர்த்தம், மெல்லப்பட வேண்டிய தாம்பூலம் ஆகிய தாரக, போஷக, போக்யங்கள் யாவும் பரமாத்மாவான கண்ணனே என்று நினைத்து அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கண்களில் நீரைப் பெருக்குவாராம் ஆழ்வார். இவ்வகையில் வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: என்ற கீதாசார்யன் வாக்கின்படி, எல்லாம் கண்ணனே என்று சிந்தித்துச் செயல்படும் (காண்பதற்கு அரிதான) மஹாத்மாவாகத் திகழ்ந்தார். அதனால்தான் ஸ்ரீபராசரபட்டரும், நம்மாழ்வாரை கிருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வம் என்று புகழ்ந்தார்.

கூரத்தாழ்வான்: கிருஷ்ணாவதார காலத்தில் தாம் பிறந்து கிருஷ்ணனின் லீலைகளை அநுபவிக்கவில்லையே என்று கண்ணீர்மல்கப்

புலம்புவாராம் ஆழ்வான். கண்ணன் பிருந்தாவனத்தில் மாடுகளை மேய்த்துவிட்டுத் திரும்பும் போது மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெய்யிலில் தன்னுடைய கரிய திருமேனி யெல்லாம் வாட, திருமேனியெல்லாம் புழுதி படிந்து ஆயர்குலச் சிறுவர்களுடன் குழலுதி வரும் வேளையில் தாமும் ஆங்கே ஒரு ஆயர்குலச் சிறுவனாக இருந்து அநுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று புலம்புவாராம்.

கிருஷ்ணர் வணங்கும் ஆறுபேர் யார்

நாம் எல்லோரும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவை வணங்குகிறோம். ஆனால் கிருஷ்ணரும் யார் யார் யாரையோ கும்பிடுகிறார். வியப்பாக இருக்கிறது அல்லவா? கள்ளக் கிருஷ்ணனின் இந்த ரகசிய செயலைக் கண்டு பிடித்தது வேறு யாரும் இல்லை. கிருஷ்ணனின் மனைவி ருக்மிணிதான் இதைக் கண்டுபிடித்தார்.

ஒரு நாள் கிருஷ்ணரும் வழிபாடு செய்வதைப் பார்த்துவிட்டு, “அன்பரே! நீர் யாரையோ வணங்குவது போலத் தெரிகிறது. அவர்கள் யார்? என்று கேட்டாள்.

கிருஷ்ணர் கொஞ்சமும் தயங்காமல் பதில் சொன்னார்:

- 1) நித்யான்ன தாதா,
- 2) தருணாக்னிஹோத்ரி,
- 3) வேதாந்தவித்,
- 4) சந்திர சஹஸ்ர தர்சீ,
- 5) மாஸோபாவாசீச,
- 6) பதிவ்ரதா ச ஷட் வந்தனீயா மம ஜீவ லோகே

பொருள்: இந்த மனிதர்கள் வாழும் பூமியில் நான் ஆறு வகையான மக்களை வணங்குகிறேன்:

- 1) தினமும் அன்னதானம் செய்வோர்,
- 2) தினமும் அக்னிஹோத்ரம் செய்வோர்,
- 3) வேதாந்தம் அறிந்தவர்கள்,
- 4) சஹஸ்ர சந்திர தரிசனம் செய்து சதாபிஷேகம் செய்துகொண்டோர், மாதா மாதம் உபவாசம் இருப்போர்,
- 5) பதிவ்ரதையான பெண்கள்.

அவர் சுருக்கமாகச் சொல்லி முடித்தாலும், பெரியோர்கள் இதற்குச் சொல்லும் விளக்கத்தை நாம் அறிந்தால்தான் அந்த ஆறு வகையான மக்களின் முழுப் பெருமையையும் நாம் அறிவோம்:

(1).நித்ய அன்ன தாதா: அந்தக் காலத்தில் ஒருவருக்குக் கிடைக்கும் வருமானத்தில் அல்லது நிலத்தில் அறுவடையாகும் விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பகுதியை மன்னருக்குக் கொடுத்து விட வேண்டும். மீதி ஐந்து பகுதிகளை அவர் ஐந்து பேரைப் பாதுகாக்கப் (பஞ்ச யக்ருத்துக்கு) பயன்படுத்தவேண்டும். திருவள்ளுவரும் கூட:-

தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஓக்கல், தான் என்று ஆங்கு ஐம்புலத்து ஆறு ஓம்பல் தலை (43)

பொருள்: இறந்து போய் தென் திசையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நம் முன்னோர்கள், கடவுள், வீட்டிற்கு வரும் விருந்தாளிகள், சுற்றத்தார் (இதில் நாம் வளர்க்கும் பசு முதலிய பிராணிகளும், வீட்டில் ஊர்ந்து செல்லும் எறும்புகளும் அடங்கும்), தனது குடும்பம் என்ற ஐந்து பேரையும் போற்றுவது இல்வாழ்வானின் தலையாய கடமை.

மனு ஸ்மிருதியில் 3-72 -ல் மனு சொன்னதை வள்ளுவரும் சொல்லி இருக்கிறார். ஆகவே இமயம் முதல் குமரி வரை ஒரே கொள்கை இருந்திருக்கிறது. விருந்தாளிகளுக்குச் சாப்பாடு போட்டவுடன் தான் வீட்டிலுள்ளோர் சாப்பிட வேண்டும்.

அதிதி தேவோ பவ: (விருந்தாளி என்பவன் இறைவனுக்குச் சமம்) - என்று வேதம் கூறுகிறது.

அந்தக்காலத்தில் தான் உண்பதற்கு முன்னால் வாசல் திண்ணையில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து யாரேனும் விருந்தாளிகள் அல்லது வழிப்போக்கன் வருகிறார்களா என்று பார்த்துவிட்டே உணவருந்த செல்வார்கள்.

தர்மர் நடத்திய ராஜ சூய யாகத்தில் புகுந்து பரபரப்பை உண்டாக்கிய கீரி சொன்ன கதை எல்லோருக்கும் தெரியும். இப்படி தினமும் அன்னதானம் செய்வோர், இது தவிர அன்னக்கொடி ஏற்றி ஆயிரக்கணக்கானோருக்கு அன்னம் இடுவோர் ஆகியோரைக் கருஷணன் வணங்குகிறார். இவர்கள் பிரதிபலன் எதிர்பார்க்காமல் அன்னம் இடுகிறார்கள்!!

(2).தருண அக்னிஹோத்ரி: அந்தக் காலத்தில் ஏழு வயதில் பூணூல் போட்டவுடன் பிராமணச் சிறுவர்கள் சமிதாதானம் என்று தினமும் அக்னி வளர்த்து சமித்துக்களை நெய்யுடன் அக்னியில் ஆகுதி கொடுப்பார்கள். குருகுலம் முடித்து வீட்டுக்கு வந்தவுடன் இளைய பருவத்திலேயே திருமணமும் நடந்துவிடும். பின்னர் அவர்கள் தினமும் ஓளபாசனம் என்ற அக்னி காரியத்தைச் செய்து வருவர். இதை தவிர அக்னிஹோத்ரம் என்ற அக்னி காரியம் சூரியனை உத்தேசித்து சரியாக சூரியன் உதிக்கும் காலத்திலும் அஸ்தமனம் ஆகும் காலத்திலும் நடத்த வேண்டும். இதை எல்லோரும் செய்துவிட முடியாது. தனது தந்தை ஒரு அக்னிஹோத்ரியாக இருந்தால் மட்டுமே தானும் அக்னிஹோத்ரம் செய்யமுடியும். இவர்கள் காணக்கிடைப்பது அபூர்வம். இப்படித் தவறாமல் செய்துவருவோரை கிருஷ்ணனே வணங்குகிறார் நாம் வணங்கத் தயக்கம் உண்டோ!

(3).வேதாந்த வித்:- வேதங்கள் நான்கு. அதன் முடிவில் இருப்பது உபநிஷத் (வேத+ அந்தம்/முடிவு). அதை உணர்ந்தவர்கள் வேதாந்திகள். அஹம் பிரம்மாஸ்மி, தத்வம் அஸி போன்ற ஞான உணர்வு படைத்தவர்கள். வேதாந்தத்தில் நாட்டம் ஏற்பட வேண்டும் என்றால் பலகோடி ஜென்மங்களில் புனியம் செய்து இருக்க வேண்டும். உலக விஷயங்களை துறந்து வேதாந்த விஷயங்களுக்காகவே தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்து வேதாந்த சிந்தனையிலேயே வாழ்வை கழிப்பவன் வேதாந்த வித். அந்த வேதாந்திகளையும் கிருஷ்ணன் வணங்குகிறார்! இவர்களும் காணக்கிடைப்பது அபூர்வம்.

(4).ஆயிரம் பிறை கண்ட அபூர்வ சிகாமணி: சிவனுடைய தலையில் இருப்பது மூன்றாம் பிறைச் சந்திரன். அதை மாதம் தோறும் அமாவாசைக்குப் பின்னர் மூன்றாம் நாளில் காணலாம். அடுத்த முறை காண 29 நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டும் இப்படி ஆயிரம் முறை காண 81 ஆண்டுகள் பிடிக்கும். அப்பொழுது அவர்கள் சதாபிஷேகம் செய்து கொள்வார்கள். அத்தகையோரையும்

கண்ணபிரான் வணங்குவார். இந்த பிறைச் சந்திரனைக் காணும் வழக்கத்தை ஏனைய மதத்தினரும் நம்மிடமிருந்து கற்றனர்.

ஒருவர் ஆயிரம் முறை சந்திரனைக் காண வேண்டுமானால் ஆயிரம் தடவை சிவனை நினைத்திருக்க வேண்டும். அடடா! மேகம் மறைக்கிறதே. இன்னும் சந்திரனைக் காணவில்லையே என்று ஏங்கி சிவனை நினைத்து நிற்பர். இன்னும் பலர் அவர்களது இஷ்ட தெய்வத்தையும் குல தெய்வத்தையும் வேண்டிக் காத்திருப்பர். ஆகையால்தான் கிருஷ்ணன் அவ்வளவு மதிப்பு தருகிறான்.

(5) மாத உபவாசி: மாதம் தோறும் இரண்டு ஏகாதசிகளிலும் உபவாசம் – உண்ணா நோன்பு-கடைப் பிடிக்க வேண்டும். அதையும் ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சுத்த உபவாசம் என்பது நிர்ஜலமாக (தண்ணீர் கூட பருகாமல்) அல்லது தண்ணீர் மட்டுமே பருகி உபவாசம் இருப்பது. இப்படி இருப்போர் கண்ணனால் வணங்கப் படுவர். இது எளிதல்ல. இப்படி இருப்போர் மிகமிகக் குறைவு. அவர்களை நாமும் வணங்குவோம்.

(6) இறுதியாக கண்ணன் கை எடுத்துக் கும்பிடுவது யாரை என்றால் பதிவ்ரதா விரதம் அனுசரிக்கும் கற்புக்கரசிகளை!! உலகில் வேறு எங்கும் இல்லாத ஒரு அணுகு முறை இந்து மதத்தில் மட்டும் உண்டு. சாத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா விஷயங்களையும் மூன்று வகையில் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். தமிழ் மொழியில் இதற்கு மூன்று அற்புதமான சொற்களை படைத்து வைத்துள்ளனர்: உண்மை, வாய்மை, மெய்மை (மனோ, வாக், காயம்). இந்த மூன்று உறுப்புகளாலும் வேறு ஒரு ஆடவனையும் நினையாது கனவனை மட்டுமே தெய்வம் போலக் கருதுபவர் “பெய் எனப் பெய்யும் மழை” – என்பான் பொய்யா மொழிப் புலவன் வள்ளுவன் (குறள் 55).

அட! இப்படிப் பத்து கற்புக்கரசிகளைக் கண்டுபிடித்து வறண்ட பகுதிகளில் எல்லாம் மழை பொழியச் செய்துவிடலாமே! அவர்களுக்கு மாதம் ஒரு லட்சம் ரூபாய் சம்பளம் போட்டுவிடலாமே என்று சிலர் நினைக்கலாம். இதன் தாத்தபர்யம் என்னவென்றால் அவர்களிடம் அவ்வளவு மகத்தான சக்தி இருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் எளிதில் அதைப் பிரயோகிக்க மாட்டார்கள்.

அசோகவனத்தில் சீதையைக் கண்ட அனுமன் கெஞ்சுகிறான்: தாயே உங்களைக் காணாமல் ராமன் தவிக்கிறான். என் முதுகில் / தோளில் ஏறி அமருங்கள். அடுத்த நிமிடம் இராமனிடம் சேர்ப்பிக்கிறேன் என்று. சீதை சிரிக்கிறாள். என் கற்பின் ஆற்றலால் ஈரேழு புவனங்களையும் எரிக்கும் ஆற்றல் எனக்கு உண்டு. ஆயினும் கணவனின் வில் ஆற்றலுக்கு இழுக்கு உண்டாக்கும் எதையும் செய்ய மாட்டேன் என்கிறாள்.

நமக்கும் தெரியும் ராவணன் வதம் என்பதே இராமாவதாரத்தின் நோக்கம் என்று.

உலகில் ஏழு நாடுகளிடம் அணுகுண்டு உள்ளது. எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு காண அணுகுண்டைப் பிரயோகிக்கிறார்களா? இல்லையே. இது போல பெண்களிடம் உள்ள மகத்தான ஆற்றலை அவர்கள் அரிதே பயன்படுத்துவர்.

அந்தக் காலத்தில் எல்லா பெண்களும் திரிகரண சுத்தியுள்ள (சொல், செயல், சிந்தனை = மனோ வாக், காயம்) கற்புக்கரசிகளாக இருந்தார்கள். இதனால்தான் மனு சொன்னார்:

எங்கு பெண்கள் மதிக்கப்படுகிறார்களோ, அங்கு தெய்வம் வாழும். எங்கு பெண்கள் மதிக்கப்பட வில்லையோ அங்கு என்ன நல்லது செய்தாலும் அதற்குப் பலன் இல்லை (மனு 3-56)

மரியாதைக் குறைவாக நடத்தப்பட்ட பெண்கள் சாபம் இட்டால் அந்தக் குடும்பங்கள் அடியோடு அழிந்து போகும் (மனு 3-59)

தந்தைமார்கள், கணவன்மார்கள், மைத்துனர்கள், சகோதரர்கள் ஆகியோருக்கு அதிர்ஷ்டம் அடிக்க வேண்டுமானால் பெண்களை மதிப்போடு நடத்துங்கள். அவர்களை ஆடை அணிகலன்களால் அலங்கரியுங்கள் (மனு ஸ்மிருதி ஸ்லோகம் 3-55).

இப்படியெல்லாம் பாரட்டப்பட்ட பதிவிரதைகளை கண்ணன் வழிபடுவதில் வியப்பேதும் உண்டோ? கணவனை தெய்வமாக நினைக்கும் பெண் இந்த காலத்தில் அபூர்வம் என்று சொல்லவா வேண்டும்?

கண்ணன் வணங்கும் ஆறுவகை மக்களை எங்கெங்கெலாம் நீங்கள் காணுகிறீர்களோ அங்கெங்கெல்லாம் நிலத்தில் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து கும்பிடுங்கள்!! உங்களுக்கும் சகல சௌபாக்கியங்களும் கிட்டும்.

உள்ளம் கவர் கள்வனாக கிருஷ்ணர்

ஜே.ஸ்ரீனிவாசன் மதுரை--வாட்ஸ் அப் மூலமாக

அனைவரின் வீட்டிலும் கிருஷ்ணர் வெண்ணை திருடி பானையை உடைப்பதை பார்த்து அவரது தந்தை நந்தகோபன் கோபம் கொண்டு தங்களது குல குருவான கர்கரிடம் போய் வருத்தத்தை தெரிவித்த போது பலமாக சிரித்த கர்கர் "அப்பனே! கிருஷ்ணனுடைய மாயை உன்னைச் சராசரி அப்பனாகவே ஆக்கி விட்டது. கிருஷ்ணன் உன் வீட்டில் எப்படி நடந்து கொண்டாலும் பாதகமில்லை. மற்ற வீடுகளில் போய் திருடுகிறான் என்றாய்! அதுவும் வெண்ணெய்யை! அது என்ன இனிப்பு பண்டமா... திருடித் தின்ன? கண்ணனைக் கடந்து வேறு எந்தக் குழந்தையாவது இப்படித் தின்னுகிறதா?" என்று கேட்டார். நந்தகோபருக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் ஞானியான கர்கர் கேட்கிறார் என்றால் நிச்சயம் ஆழ்ந்த பொருள் இருக்கும் என்பதால் மவுனம் காத்தார். கர்கரும் தொடர்ந்தார்! "அப்பனே...! வெண்ணெய் எப்படி உருவாகிறது என்பதை எண்ணிப்பார்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் உறைவிடமான பசுவின் உடம்பில்
ஓடும் குருதி பாலாக பசுவின் மடுவிலிருந்து வெளிப்படுகிறது.

இது தான் உயிர்களுக்கெல்லாம் முதல் உணவு.

இதில் பசுவின் பாலை காய்ச்சுதல் முதல் நிலை.

பின் அதை குளிர்ச் செய்தல் இரண்டாம் நிலை.

மூன்றாவதாக அதில் உறை சேர்த்தல்.

தயிரான பின் அதை கடைதல் நான்காம் நிலை.

வெண்ணெய் திரட்டுதல் ஐந்தாம் நிலை.

அதை நெய்யாக உருக்குதல் ஆறாம் நிலை.

இதை யாகவேள்வியில் பயன்படுத்துதல் ஏழாம் நிலை.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் உறைவிடமான பசுவின் உடம்புக்குள்

தேவர்களின் சம்பந்தத்தோடு பசுவின் குருதியாக வரும் பாலானது,

யாகவேள்வியில் நெருப்பாகி மேல் நோக்கி எரிந்து தேவர்களை

மீண்டும் அடைந்து விடுகிறது. ஆக இது ஒரு வட்ட சுழற்சி.

இதில் வெண்ணெய் என்பது நெய்க்கு முன்னதாக உள்ள நிலை.

இதையே கண்ணன் திருடினான்.

உருக்கி நெய்யாக்கி வேள்வியின் போது என்னை அடைவது அதன்

போக்கு.

நானே வந்து ஆட்கொள்வது என் போக்கு என்பதே இதன் மறைவான

விளக்கம். அடுத்து வெண்ணெய்யைக் கவனி...

பாலோடு கலந்திருந்த வெண்ணெய் கடைந்த பின், அதிலிருந்து

விடுபட்டு நீரில் மிதக்கிறது. இதன் பின் இது பாலோடு திரும்பக்

கலப்பதில்லை.

விடுபட்ட பின் அதாவது பற்றில் இருந்து விடுபட்டால் பாரம் நீங்கி

விடும். அதனால் தான் நீரில் மிதக்க முடிகிறது.

மனித வாழ்வும் இப்படித்தான்! பிறக்கும் போது பற்று, பாசம் என்னும்

இணைப்பில் தான் உள்ளோம்.

வாழ்வில் துன்பங்களால் ஒரு சமயம் காய்ச்சப் படுகிறோம்.

ஒரு சமயம் இன்பங்களால் குளிர்கிறோம்.

ஒரு சமயம் வலி மிகுந்த அடைசலுக்கும் ஆளாகிறோம்.

பாடாய்ப் பட்டு உண்மைகளை உணர்ந்து ஞானம் அடைந்து விட்டால்

உலகப்பற்றை துறந்து உலகில் இருந்து கொண்டே இல்லாதவர்களாக

ஆக்கிக் கொள்கிறோம்.

இங்கே வெண்ணெய் என்பது ஞானத்தின் குறியீடு - ஞானநிலை அது!

ஒருவன் ஞானியாகி விட்டால் அவன் என்னைத் தேடி வரத்

தேவையில்லை.

நானே தேடி வந்து அவனை ஆட்கொள்வேன் என்பதே இந்த வெண்ணை திருடுதலுக்குப் பின்னால் உள்ள செய்தி. கண்ணனின் கருணை மிகுந்த நம்மை ஆட்கொள்ளும் இந்த செயலை திருட்டாக எண்ணுகிறாயே? ஊனக்கண்களுக்கு அப்படித் தான் தெரியும்.

ஞானக்கண்ணால் பார்.

கிருஷ்ணன் கள்வனாகத் தான் தெரிவான். எப்படிப்பட்ட கள்வனாகத் தெரியுமா? உள்ளம் கவர் கள்வனாக..." என்றார் கர்கர்

